

lige Nei dertil, idet jeg tror, at det er forkert at begynde med de høist lønede Embedsmænd i Stedet for med de lavest lønede. Maa jeg maaffe endnu tilføje, at, da der ingen andre Grunde for mig til ikke at indlade mig paa Løven, saa er der den, at saa længe man ikke siger: — Ja, jeg veed nu godt, at nu vil man trække paa Smilbaandet og sige, at nu rider jeg siggen min gamle Kjøphest, og har jeg nu redet den saa længe, saa vil jeg blive ved dermed, indtil det lykkes at drage den derhen, hvor den hører hjemme. — Jeg mener, de menige Soldaters Lønning. Hvad vilde efter Alt, hvad vi nu have hørt om den Nød og Glendighed, som skulde være fremsaaet for visse Klasser af Statsborgere, have været naturligere, end at have sine Dine henvendte paa, hvorledes Soldaterne ere lønede? Belørene de ikke Embedsmænd, men de ere dog et Led i hele vort Statsmaskineri, som jeg anser for at være lige saa vigtigt som Embedsmændene. Og hvad fordrer man af dem? Man fordrer noget ganske Andet af dem end af vore Embedsmænd. Af disse fordrer man ikke, at de skulle offere Liv og Blod paa Fædrelandets Alt, men det forlanger man af Danmarks unge Sømmel, og saa giver man dem. — Jeg havde nær sagt, som i Slumpe 22 Skilling til at leve af; inedens man stadig hører Tale om, at det er en knappe og dyre Tider, og at her hersker Nød og Glendighed hos Embedsmændene. Der er ikke en eneste Sjæl, hverken den høitærede Krigsminister eller nogen Anden, som har reist sig for at paatale dette; men saalænge jeg sees at det ikke paa en alvorlig Maade erkjendes, at det er usømmeligt at lønne vore Soldater paa en saadan Maade, skal jeg ganske rolig tage paa min Samvittighed at sige Nei til ligesaa mange Lovforslag af dette Slags, som der kommer ind her i Huset. Vil man derimod slaa ind paa denne Vej, hvad Soldaterne og de mindre lønede Embedsmænd angaar, saa skal jeg — enten det nu er i den høitærede Finantsminister eller en Anden, der gjør det — med Fornøielse gaa ind paa Forhandlingen af Spørgsmaalet. Jeg indrømmer, at naar jeg ser det fra den politiske Side, forhandler jeg det kun ugerne med den høitærede nuværende Regjering, det er vist, men jeg skal overvinde denne Uvillie og forhandle selv med den nuværende Regjering og ikke mindst med den høitærede Finantsminister, som jo, da det er et offentligt Spørgsmaal, vil komme til at spille Hovedrollen i denne Sag. Jeg negter imidlertid ikke, at jeg gik det ugerne, og hvorfor? Fordi jeg ikke gjør mig noget Haab om, at vi for Liden set paa demokratisk Vis, kunne selv paa Lønningslovenes Omraade, gennemføre Reformen paa en saadan Maade, at vi med fuld bevidst Samvittighed overfor vore Bølgere og overfor Folket kunne forsvare at have været med til at give saadanne Løve. Komme vi nemlig ind paa en Forhandling derom, saa er jeg temmelig sikker paa, at den høitærede Finants-

ministers Begavelse og Veltalenhed vil føre os over i den Leir, hvor han og hans Venner ville have os hen, og saa komme vi bort fra det, som jeg og formentlig mange af de Herrer her i Salerne ere enige om, nemlig at hode paa de smaa Lønninger, og over til at være samme om Hjertet for dem, som have 3 a 4,000 Rbd.; men selv om Konjunkturerne blive værre, end de i Diebliffet ere, kan jeg ikke tro, at der kan være nogen Nød paa Jærde for disse sidste. — Maaffe jeg endnu maa tillade mig at omtale et Moment, som er blevet fremdraget af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgrets (Bille), og som er af ikke lidet Bigtighed. Det ærede Medlem troede os med, at dersom vi ikke gik ind paa de Lønningsforhøielse, som her ere foreslaaede, vilde Embedsmændene kunne i faa et Sine at raade Regjeringen til at opløse os, og det skulde vi tage os i Agt for, thi det kunde maaffe komme os dyrt at staa, da vi saa kunde komme i Mindretal. Dersom det ærede Medlem virkelig troede, at det kunde komme os dyrt at staa, og at vi kunde komme i Mindretal, saa gadi jeg dog nok spørge, om der findes Nogen, som heller end han vilde ønske, at det skete? Lader os tale aabent og ærlig med hinanden, saa forstaa vi hinanden bedst. Dersom det ærede Medlem virkelig forud sætter, at dette kunde ske, saa skulde det — jeg siger det endnu en Gang — undre mig, om ikke netop det ærede Medlem vilde ønske, at det skete? Nu er det saa heldigt, at det ærede Medlems nog mine Øister, falde sammen, i saa Henseende, og jeg siger, at her der hos den nuværende Regjering den mindste Løkke om, at der hos den nuværende Flertal i Folkethinget, enten overfor dette Lovforslag eller overfor noget som helst andet, ikke er den samme Mening, tilføede, som der tidligere har været, saa opløs os! Komme vi da i Mindretal, saa lader os da i Guds Navn komme i Mindretal, saa bliver det jo Mindretal paa Regjeringens Side; men lader os dog først faae det at se, og hvis der er en saadan Nød paa Jærde blandt Embedsmændene, som der her er Tale om, Herre Gud, saa jag dem, sut dem paa os, og lad os faa komme hjem til Valgerne og fortælle dem, hvorti vore Syn der bestaa. Dette er af de Ting, som Folk godt kunne forstaa, det er jo ikke høie parlamentariske Forhandlinger, som det her dreier sig om; men det er Noget, som enhver almindelig Mand med sund Menneskeforstand kan begribe. Lader os da prøve en Kamp paa dette Omraade. Sigge vi da under, saa have de Herrer jo ikke alene her vundet en Seier i denne Henseende, men mange flere, og der vil da komme en Gulbalder, hvor vore Modstandere kunne opsamle Guld i Klumper. Jeg kan derfor ikke komme til anden Slutning end til, indstændig at raade Ministeriet for saa vidt som det antager, at der er Noget i, hvad det ærede Medlem har sagt — til at opløse os. Man vil derved kunne bringe os ud